

Поръчан е г. № 15/2026 г.
Информационен съюз-гражданин.
судия Съюз-гражданин
31.07.2026 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Бх. № 404-

Дата 31.07.2026 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

И С К А Н Е

От народни представители от 52-рото Народно събрание на Република България.

На основание чл.149, ал.1, т.2 във връзка с чл.150, ал.1 от Конституцията на Република България за установяване на противоконституционност на Закона за държавния бюджет на Република България за 2026 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Настоящото искане е насочено срещу Закона за държавния бюджет на Република България за 2026 г., приет от Народното събрание на 24 юли 2026 г., обн. ДВ бр.69 от 31.07.2026 г., доколкото със същия е приет държавен бюджет, предвиждащ бюджетен дефицит в размер на 5,7% от БВП, въпреки че действащите разпоредби на Закона за публичните финанси /ЗПФ/ не допускат подобно отклонение при липсата на предвидените в закона извънредни предпоставки.

Член 5, ал.4 от Конституцията на Република България урежда мястото и правната сила на международните договори в българската правна система.

Фискалните правила от ЗПФ са приети с цел изпълнение на конституционното задължение на Република България да изпълнява

правото на Европейския съюз, произтичащо от чл.5, ал.4 от Конституцията, чл.121 и чл.126 ДФЕС, Протокол №12 и приложимите регламенти на ЕС, включително Регламент /ЕС/ 2024/1263.

Чрез гласуването на бюджетен дефицит от 5,7% в Закона за държавния бюджет за 2026 г., Народното събрание е приело нормативен акт, който пряко противоречи на действащ международен договор, сключен от държавата.

С приемането на този закон Народното събрание е нарушило императивните разпоредби на Закона за публичните финанси, без предварително да ги измени по установения законодателен ред, поради което е нарушен конституционният принцип на правовата държава по чл.4, ал.1 и чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България като Народното събрание е приело нормативен акт, който пряко противоречи на действащ международен договор, сключен от държавата.

I. Допустимост

Съгласно чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията Конституционният съд се произнася по искания за установяване противоконституционност на законите. Правота да сезират Конституционния съд принадлежи на най-малко една пета от народните представители съгласно чл.150, ал.1 от Конституцията.

II. Предмет на искането

Оспорва се Законът за държавния бюджет на Република България за 2026 г. като противоречащ на чл.4, ал.1 и чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България.

Предмет на конституционния контрол не е нарушението на Закона за публичните финанси само по себе си, а нарушението на чл.4, ал.1 от Конституцията, изразяващо се в това, че Народното събрание е приело Закон за държавния бюджет, който противоречи на

действащи императивни разпоредби на Закона за публичните финанси и чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България /примата на международните договори – спрямо чл.126 от ДФЕС и Протокол 12 към него/.

По този начин законодателят е нарушил принципа на правовата държава и предимството на международните договори, по които Република България е страна, пред вътрешното законодателство.

Приетият Закон за държавни бюджет за 2026 г. с дефицит от 5,7% от Брутният вътрешен продукт на страната /БВП/ е в директно и преднамерено несъответствие с чл.25, ал.2, чл.27, ал.4 от ЗПФ, които налагат твърд ограничител на бюджетния дефицит до 3% от БВП.

Във фискалната нормативна архитектура на страната Законът за публичните финанси има статута на устройствен акт, който кодифицира трайните правила за управление на публичните финанси и съдържа императивни разпоредби, забраняващи неговите фискални лимити да бъдат дерогирани или заобикаляни чрез годишните бюджетни закони.

Отклонение се допуска единствено при обективно настъпили извънредни обстоятелства като пандемия или война, каквито при приемането на закона липсват /чл.24, ал.3/.

Евентуалното позоваване на класическото правило, че по-късният закон отменя по-ранния е неоснователно. Според тази теза парламентът е суверен и едногодишният бюджетен закон, в качеството си на последващ специален акт, може легитимно да дерогира общото правило на устройствения закон поради държавна целесъобразност, като например финансирането на неотложни социални разходи. Този аргумент обаче има контратеза в практиката на Конституционния съд, развита между 2021 г. и 2025 г., която се занимава с вътрешната кохерентност и съгласуваност на правната система. Съдът последователно приема, че правовата

държава изключва възможността законодателят съзнателно да генерира ситуация на обективна нетърпимост и несъгласуваност вътре в правния ред.

Чрез внесения от Министерския съвет и приет от Народното събрание Закона за държавния бюджет на Република България за 2026 г. е налице активно поддържано противоречие между два действащи акта от еднакъв ранг, при което държавните органи са поставени в абсурдната ситуация да трябва да нарушат единия закон, за да изпълнят другия. При все, че законодателната инициатива по отношение на Закона за държавния бюджет е резервирана за Министерския съвет, и че одобряването на законопроекта от страна на правителството не правопоражда, на мнение сме, че дори в този момент изпълнителната власт следва да държи сметка за нормите на действащите закони и да не ги нарушава. В противен случай съществуването на писаното право се обезсмисля. Друга щеше да е ситуацията, ако предварително или дори успоредно с предложението за бюджет за 2026 г. бяха предложени изменения във фискалните правила фиксирани в Закона за публичните финанси.

Допускането на имплицитна дерогация на устройствен закон чрез ежегоден акт отваря вратата за чист законодателен произвол. Ако този подход се легитимира, парламентът би могъл чрез ПЗР на Закона за държавния бюджет за съответната година инцидентно да спира за определен срок действието например на текстове от Закона за съдебната власт или процесуалните кодекси под претекст на моментна нецелесъобразност или липса на средства.

Парламентарният суверенитет не променя изискването за спазване на самото право: ако мнозинството желае по-висок дефицит, то е длъжно първо прозрачно да ревизира общия таван в Закона за публичните финанси, а не да го заобикаля чрез едногодишни разчети.

Принципът на правовата държава притежава и силно изразен международен аспект, заложен в Конституцията, които уреждат интеграцията на България в Европейския съюз и примата на международните договори.

Умишленото гласуване на дефицит извън разрешените граници вкарва страната в пряк конфликт с три нива на европейското законодателство.

На първо място, нарушава се чл.126 от ДФЕС и Протокол №12 към него където трипроцентният лимит на дефицита е издигнат в императивно конституционно изискване на самия Съюз. На второ място, изпълнявайки Директива 2011/85/ЕС на Съвета относно изискванията за бюджетните рамки и респективно Директива 2024/1265, България кодифицира национално фискално число в своя устройствен закон. Когато и ако парламентът дерогира това правило чрез годишния бюджет, той автоматично бламира националния си инструмент, който Европейският съюз го е задължил да поддържа, което съставлява нарушение на принципа на лоялното сътрудничество по ДФЕС.

Самият Закон за публичните финанси в параграф 4 от Допълнителните разпоредби на Закона постановява:

„Този закон може да бъде изменян, допълван или отменян **единствено** с нов закон за публичните финанси или със специален закон за изменение и допълнение на този закон.“

Не на последно място е налице и натрупващият се конфликт с директно приложимите процедури при прекомерен дефицит. За Конституционния съд би трябвало да са меродавни тези аргументи, защото едногодишният държавен бюджет може да е по-нов закон на хоризонтално ниво, но той няма капацитета да дерогира правото на Съюза на вертикално ниво.

Член 5, ал.4 от Конституцията на Република България урежда мястото и правната сила на международните договори в българската правна система.

Член 126 от ДФЕС и прилежащият към него Протокол 12 императивно задължава държавите членки да избягват прекомерен бюджетен дефицит, определяйки референтна стойност от 3% от БВП. Чрез гласуването на бюджетен дефицит от 5,7% в Закона за държавния бюджет за 2026 г., Народното събрание е приело нормативен акт, който пряко противоречи на действащ международен договор, сключен от държавата.

III. Фактическа обстановка

На 01 юли 2026 г. с Решение №484 Министерският съвет одобри и внесе в Народното събрание проекта на Закон за държавния бюджет на Република България за 2026 г.

Към законопроекта е приложена Актуализирана средносрочна бюджетна прогноза за периода 2026 г.- 2028 г., представляваща мотиви към Закона за държавния бюджет на Република България за 2026 г.

От Закона за държавния бюджет и мотивите към него е видно, че правителството предвижда бюджетен дефицит в размер на 5,7% от БВП.

На 15 юли 2026 г. законопроектът е приет на първо четене в Народното събрание.

На 24 юли 2026 г. Народното събрание прие на второ четене Закона за държавния бюджет на Република България с дефицит от 5,7% от БВП /обн. ДВ бр. 69 от 31.07.2026 г./.

Следователно Народното събрание прие Закон за държавния бюджет за 2026г., чието съдържание противоречи на действащи императивни норми от същия правен ред – Закон за публичните

финанси. Наред с това Народното събрание прие нормативен акт, който пряко противоречи на действащ международен договор, сключен от държавата.

IV. Правни основания

1.Нарушение на принципа на правовата държава – чл.4, ал.1 от Конституцията

Член 4, ал.1 от Конституцията прогласява Република България за правова държава. Този принцип е основополагащ конституционен принцип, който обвързва всички държавни органи, включително Народното събрание.

От принципа на правовата държава произтичат:

- Върховенството на закона;
- Правната сигурност;
- Предвидимостта на правото;
- Забраната държавните органи да действат извън закона;
- Задължението на законодателя да спазва собствените си действащи закони.

Конституционният съд последователно приема, че правовата държава изключва законодателен произвол и изисква вътрешна съгласуваност на правовия ред.

Законът за публичните финанси конкретизира конституционния принцип на правовата държава в областта на публичните финанси. Когато Народното събрание приема закон, който грубо нарушава собствените си императивни фискални правила, то нарушава не просто ЗПФ, а чл.4, ал.1 от Конституцията.

2. Законът за публичните финанси конкретизира чл.4 от Конституцията на Република България

Законът за публичните финанси не е обикновен отраслов закон. Той представлява устройствен закон на публичните финанси. Самият закон в чл.2 постановява:

„ С друг закон не може да се създава уредба на материята – предмет на този закон, която се отклонява от принципите и правилата, определени с този закон“.

Тази разпоредба представлява законодателна гаранция за стабилността на публичните финанси. Тя определя характера на закона като устройствен закон на публичните финанси. Законът за държавния бюджет не може да функционира извън правилата на ЗПФ.

Законодателят сам е ограничил бъдещата си свобода да приема ежегодни бюджетни закони в отклонение от фискалните правила.

Следователно Законът за държавния бюджет /годишен/ не може да дерогира Закона за публичните финанси.

Законът за публичните финанси е този, който конкретизира как се реализира правовата държава в областта на публичните финанси. Следователно нарушението на ЗПФ не е обикновено законово нарушение. То засяга самия конституционен принцип.

3. Нарушение на чл.22 от ЗПФ

Член 22 от ЗПФ установява фискалните правила. Тези правила не представляват препоръки. Те са императивни правни норми. Тяхното предназначение е да гарантират устойчивостта на публичните финанси и спазването на европейската рамка за бюджетна дисциплина.

4. Нарушение на чл.25 от ЗПФ

Член 25, ал.2 изрично указва, че дефицитът на сектор „Държавно управление“ на годишна основа, изчислен въз основа на

методологията на Европейската система от национални и регионални сметки на Общността, **не може да надвишава 3 на сто от brutния вътрешен продукт.**

Член 25, ал.3 указва, че дефицит на сектор „Държавно управление“ на годишна основа, надвишаващ този по чл.25, ал.2, **се допуска при извънредни обстоятелства по чл.24, ал.3.**

Член 25 допуска отклонение единствено при наличие на изчерпателно изброени извънредни обстоятелства съгласно чл.24, ал.3. Следователно законодателят предварително е ограничил собствената си бъдеща свобода. Подобни предпоставки към момента на приемането на бюджета не са били установени от Народното събрание.

Не е налице икономически спад над 3%. Напротив съгласно данни на Евростат за първо тримесечие на 2026 г. България е четвърта по икономически растеж в ЕС.

Не са налице извънредни обстоятелства /обявено извънредно положение, война, пандемия/, които са извън контрола на правителството.

Не са установени други законови основания за отклонение. Следователно приемането на Закон за държавния бюджет за 2026 г. с дефицит от 5,7% от БВП е извършен извън приложното поле на закона.

5. Нарушение на чл.27 от ЗПФ

Член 27, ал.4 изрично указва, че годишният бюджетен дефицит по консолидираната фискална програма, изчислен на касова основа, не може да надвишава 3 на сто от brutния вътрешен продукт.

Разпоредбата на чл.27, ал.5 изрично указва, че годишен бюджетен дефицит в размер, надвишаващ този по ал.4, се допуска при извънредни обстоятелства по чл.24, ал.3.

Член 27 урежда механизма за възстановяване към средносрочната бюджетна цел. Приемането на бюджет в отклонение на този механизъм обезсмисля цялата система на фискалните правила.

6. Законодателят е нарушил собствените си императивни правила

ЗПФ е законът, чрез който законодателят е конкретизирал конституционния принцип на правовата държава в сферата на публичните финанси. Когато Народното събрание приема Закон за държавния бюджет в отклонение от императивните фискални правила на ЗПФ, без предварително изменение на самия ЗПФ, то не просто нарушава действащ закон, а действа в противоречие с чл.4, ал.1 от Конституцията, защото подменя принципа на управление чрез закон с управление с еднократна парламентарна воля.

Член 2 от ЗПФ е необичайна разпоредба. Той не само урежда материята на публичните финанси, а съдържа изрична забрана с друг закон да се създава уредба, отклоняваща се от принципите и правилата на ЗПФ. Това означава, че законодателят предварително е приел правило за собствено самообвързване. Ако по-късно приеме закон, който не спазва това правило, без да измени ЗПФ, очевидно е налице нарушение на принципа на правовата държава.

Особеността на настоящото дело са състои в това, че противоконституционността не произтича единствено от противоречие между двата закона. Тя произтича от факта, че Народното събрание е нарушило собствените си предварително установени императивни правила.

Подобно поведение е несъвместимо с принципа на правовата държава. Ако Народното събрание може чрез ежегоден закон да не прилага действащ устройствен закон чл.2 от ЗПФ би бил лишен от правно съдържание, а принципът на правната сигурност – от реална защита.

Нарушението на ЗПФ представлява едновременно отказ от изпълнение на националния закон и отклонение от общата европейска рамка за фискална дисциплина.

Народното събрание не може едновременно да задължава всички държавни органи да спазват числовите фискални правила и само да се освобождава от тях чрез приемането на ежегоден Закон за държавния бюджет. Подобно поведение противоречи на принципа на правовата държава, защото превръща императивните норми на ЗПФ в неприложими единствено по волята на органа, който ги е създал, без те да бъдат изменени по надлежния законодателен ред и при наличие на основания за това, включително продиктувани от правото на ЕС.

7. Европейска правна рамка

Фискалните правила на ЗПФ не съществуват изолирано. Те конкретизират задълженията на Република България по чл.121 и чл.126 от ДФЕС, Протокол № 12 към ДФЕС и Регламент 2024/1263/.

Тази европейска рамка има за цел да гарантира устойчивостта на публичните финанси и избягването на прекомерен дефицит. Следователно отклонението от императивните правила на ЗПФ не е само вътрешноправен въпрос, а поставя под съмнение изпълнението на поетите от държавата европейски ангажменти в рамките на ЕС.

**V. Граници на бюджетна дискреция на Народното събрание.
Нарушение на чл.5, ал.4 от Конституцията на Република
България.**

Парламентът има широка свобода при определяне на разходи, приходи, данъчна политика и приоритети, но той няма свобода да нарушава предварително установени императивни фискални правила, докато те са в сила. Следователно дискрецията му не е абсолютна, а е ограничена от Конституцията, ЗПФ, и правото на Европейския съюз.

Фискалните правила от ЗПФ са приети с цел изпълнение на конституционното задължение на Република България да изпълнява правото на Европейския съюз, произтичащо от чл.5, ал.4 от Конституцията, чл.121 и чл.126 ДФЕС, Протокол №12 и приложимите регламенти на ЕС, включително Регламент /ЕС/ 2024/1263.

Член 5, ал.4 от Конституцията на Република България урежда мястото и правната сила на международните договори в българската правна система.

Разпоредбата на чл.5, ал.4 от Конституцията постановява:

„Международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.“

Законът за публичните финанси не е изолиран национален закон, уреждащ единствено вътрешната организация на бюджетния процес. Неговите числови фискални правила представляват националната правна рамка, чрез която Република България изпълнява своите задължения като държава-членка на Европейския съюз по чл.121 и чл.126 от ДФЕС, Протокол №12 и

приложимите регламенти на ЕС, включително Регламент /ЕС/ 2024/1263.

Поради това законодателят не разполага със свободна преценка ежегодно да изменя или дерогира тези правила чрез Закона за държавния бюджет. Ако е счел, че националната уредба следва да бъде изменена, това би могло да стане единствено при съобразяване както с Конституцията, така и със задълженията на Република България по правото на Европейския съюз. Допускането с ежегодния закон за държавния бюджет на отклонение от императивните правила на ЗПФ, без изменение на самия закон и без наличие на предвидените в него предпоставки продиктувани от правото на ЕС, представлява едновременно нарушение на принципа на правовата държава по чл.4, ал.1 от Конституцията и отклонение от нормативната рамка, чрез която държавата изпълнява своите задължения по правото на ЕС.

Договорът за функциониране на Европейския съюз и прилежащият към него Протокол №12 относно процедурата при прекомерен дефицит представляват ратифициран, обнародван и действащ за Република България международен договор. Член 126 от ДФЕС императивно задължава държавите членки да избягват прекомерен бюджетен дефицит, определяйки референтна стойност до 3% от БВП. Чрез гласуването на бюджетен дефицит от 5,7% в Закона за държавния бюджет за 2026 г., Народното събрание е приело нормативен акт, който пряко противоречи на действащ международен договор, сключен от държавата.

По силата на чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България, това противоречие съставлява самостоятелно и независимо основание за установяване на противоконституционност на оспорения закон.

VI. Систематичен анализ на европейската правна рамка

Член 121 и чл.126 отДФЕС са основни разпоредби на икономическото управление в ЕС и формират правната основа на координацията на икономическите политики и на бюджетната дисциплина на държавите членки.

Разпоредбата на чл.121 отДФЕС

Съгласно чл.121 държавите членки разглеждат своите икономически политики като въпрос от общ интерес и ги координират в рамките на ЕС. Тази разпоредба е правната основа на Европейския семестър – ежегодния цикъл за координация на икономическите и структурни политики в ЕС. Член 121 има превантивен характер – координира икономическите политики и цели да предотврати макроикономически дисбаланси.

Разпоредбата на чл.126 отДФЕС и Протокол №12 къмДФЕС

Член 126 отДФЕС урежда бюджетната дисциплина на държавите членки.

Основни положения:

Държавите трябва да избягват прекомерни бюджетни дефицити;

ЕК наблюдава размера на бюджетния дефицит и размера на държавния дълг;

Оценката се извършва по критериите от Протокол №12 къмДФЕС, съгласно който правилото допуска бюджетен дефицит до 3% от БВП.

Това фискално правило на ЕС е въведено в националното законодателство чрез ЗПФ.

Регламент /ЕС/ 2024/1263

Регламент /ЕС/ 2024/1263 заменя Регламент /ЕО/ №1466/97 и е част от реформата на рамката за икономическо управление на ЕС /Пакта за стабилност и растеж/. Той е приет на 29 април 2024 г. и

се прилага от 30 април 2024 г. Целта е да гарантира устойчиви публични финанси, като същевременно насърчава икономическия растеж, реформите и публичните инвестиции. Всяка държава членка изготвя Национален средносрочен фискално-структурен план, който определя как ще поддържа стабилни публичните си финанси и ще изпълнява реформи и инвестиции.

Съгласно Регламент /ЕС/ 2024/1263 ограниченията съгласно ДФЕС за бюджетен дефицит до 3% от БВП и държавен дълг до 60% от БВП остават непроменени и задължителни за държавите - членки.

В чл. 25 Обща клауза за дерогация и чл.26 Национална клауза за дерогация са посочени извънредните обстоятелства извън контрола на правителството /природни бедствия, пандемия, война тежък икономически спад в ЕС и еврозоната/, при които дефицита временно може да надвиши ограничението от 3% от БВП.

Тази хипотеза е въведена в националното законодателство чрез ЗПФ.

VII. Анализ на практиката и Решения на КС относими към конкретния случай

Съгласно Решение на КС №3/2020 г./к.д.5/2019/

Конституционният съд приема:

Принципът на законност по чл.4, ал.1 от Конституцията обвързва и Народното събрание. То е длъжно да се съобразява със собствените си закони. Законите могат да бъдат изменяни или отменяни само по конституционно установения ред, а не да бъдат игнорирани чрез други актове. Парламентът не стои над закона, докато законът е в сила.

Съгласно Решение на КС № 1/2005г./к.д. 8/2004 /

Конституционният съд приема, че чл.4 включва два елемента:

- формална правова държава;
- материална правова държава.

Формалната правова държава означава:

- Законност;
- Правна сигурност;
- Предвидимост;
- Стабилност на правния ред;

Съгласно Решение на КС № 5/2002 г.

Конституционният съд казва:

Несъвършенството на закона и противоречието между неговите норми нарушават принципа на правовата държава.

В конкретния случай аргументите са:

ЗПФ съдържа едни императивни правила;

ЗДБ съдържа други;

Възниква вътрешно противоречие в законодателството;

Нарушена е правната сигурност.

Съгласно Решение на КС № 13/2010 г.

Конституционният съд приема:

Правовата държава означава ясно определени компетентности, правила и взаимоотношения между органите.

За конкретния случай:

Народното събрание не може произволно да излезе извън нормативната рамка, която самото то е установило чрез ЗПФ.

Съгласно Решение на КС №17/1997 г.

Конституционният съд казва:

Правилото на чл.4, ал.1 е основно начало на целия конституционен ред.

ЗПФ е законът, който конкретизира как се реализира правовата държава в областта на публичните финанси. Следователно нарушението на ЗПФ не е обикновено законово нарушение. То засяга самия конституционен принцип.

Съгласно Решение на КС №7 от 02 юли 1992 г. по к.д.№6/1992 г.

Това е основното тълкувателно решение по чл.5, ал.4 от Конституцията. В него КС приема, че:

Международните договори стават част от вътрешното право само, ако са:

- Ратифицирани по конституционен ред;
- Обнародвани;
- Влезли в сила;
- Те имат предимство пред законите, но не и пред Конституцията.

В конкретния случай Договорът за функциониране на Европейския съюз /чл.126/ и прилежащият към него Протокол №12 представляват ратифициран, обнародван и действащ за Република България международен договор

VIII. Заключение

Законът за публичните финанси не е обикновен материален закон, а устройствен закон, който конкретизира конституционния принцип на правовата държава в областта на публичните финанси. Чрез член 2 от ЗПФ законодателят изрично е постановил, че с друг закон не може да се създава уредба,

отклоняваща се от принципите и правилата на този закон. Следователно, ако ежегодният Закон за държавния бюджет урежда бюджетен дефицит в противоречие с тези императивни правила, без предварително изменение на самия ЗПФ, без наличие на предвидените в него предпоставки продиктувани и от правото на Европейския съюз Народното събрание не само нарушава обикновен закон, но и действа в противоречие с принципа на законност като съставна част от правовата държава по чл.4, ал.1 от Конституцията.

Противоконституционността произтича не от това, че Законът за държавния бюджет урежда бюджетните показатели за съответната година, а от това, че чрез него Народното събрание е приело бюджет в противоречие с действащите императивни фискални правила на Закона за публичните финанси. По този начин законодателят е нарушил принципа на правовата държава.

Ежегодният закон за държавния бюджет не може мълчаливо да дерогира императивни разпоредби на устройствен закон, уреждащ публичните финанси, когато законодателят сам е забранил подобно отклонение.

Настоящото дело има значение, което надхвърля конкретния държавен бюджет. Предмет на конституционния контрол е дали Народното събрание може чрез ежегоден закон фактически да дерогира действието на устройствен закон.

Положителният отговор би означавал, че императивните правила на ЗПФ могат да бъдат игнорирани всяка година чрез годишния закон за бюджета, което би обезсмислило законовата система за фискална дисциплина и би нарушило принципа на правовата държава.

Народното събрание не може чрез ежегоден закон да освободи само себе си от действието на устройствен закон, който е приет

именно за да ограничи бюджетната дискреция на парламентарното мнозинство.

Чрез гласуването на бюджетен дефицит от 5,7% в Закона за държавния бюджет за 2026 г., Народното събрание е приело нормативен акт, който пряко противоречи на действащ международен договор, сключен от държавата – чл.126 от ДФЕС и прилежащият към него Протокол №12.

По силата на чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България, това противоречие съставлява самостоятелно и независимо основание за установяване на противоконституционност на оспорения закон.

Ето защо Законът за държавния бюджет за 2026 г. следва да бъде обявен за противоконституционен като несъответстващ на чл.4, ал.1 и чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Водени от изложените съображения, на основание чл.149, ал.1, т.2 и т.4 във връзка с чл.150, ал.1 от Конституцията на Република България,

МОЛИМ КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД:

Да установи противоконституционността на Закона за държавния бюджет на Република България за 2026 г. /приет от 52-то Народно събрание на 24 юли 2026г., обн. ДВ, бр.69 от 31.07.2026 г./ поради противоречието му с:

1. Чл.4, ал.1 от Конституцията / принципа на правовата държава, правната сигурност и забраната за мълчалива дерогация на устройствения Закон за публичните финанси/;

2. Чл.5, ал. 4 от Конституцията /примата на международните договори – спрямо чл.126 от ДФЕС и Протокол №12 към него/ във връзка с чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията;
3. Чл.4, ал.3 от Конституцията /конституционноустановеното задължение за участие на България в Европейския съюз и спазване на произтичащото от него вторично право - Директива 2011/85/ЕС, Директива /ЕС/ 2024/1265 и Регламент /ЕС/ 2024/1263/.

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ:

1. Бойки Митрев Върн
2. Емислава Иванова
3. Тосе Гиниф
4. Рад ~~Нанс~~ Нанс
5. Костадин Георгиев Ангел
6. Деница Евгениева
7. Теменужка Петрова 1.
8. Лазар Богданов 1/6.
9. Демислава Ясенова Тчан
10. Йорданка Асенова 6
11. Стефан Антонов Арс
12. Стефан Петров Пирв
13. Красимир Митов 1/6.
14. Цвета Вилева Карав
15. Мария Златкова Ангелов
16. Валентин Мирзов
17. Стефан Ангелов Ангелов
18. Евгени Георгиев 1/6.

19. Дунав Димитров Дон
20. Вазар Пашков Дон
21. Крассен Георгиев Крассев
22. Даниел Павлов Митов
23. Ивана Петкова Иконова
24. Маден Христова Маринов
25. Гая Вазнова Вазнова
26. Тома Любомиров Биков
27. Милан Станев Делийски
28. Георги Петров Симанов
29. Георги Иванов Георгиев
30. Крассимир Георгиев Вей
31. Него Донков Стаинов
32. Тимотея Тимотея Тимотея
33. Христо Георгиев Георгиев
34. Александер Койчев Абонев
35. Николай Тимотея Тимотея
36. Георги Даниел Георгиев
37. Крассимир Бориславов Терзиев
38. Христо Богомиров Терзиев
39. Росица Любомирова Кир
40. Ивайло Валентинов Уоме
41. Богдан Валериев Богданев
42. Радослав Стефанов Рибари
43. Иордан Иордан Терзиев
44. Иво Георгиев Мира
45. Агилан Куредан Пехлив
46. Марин Михайл Терзиев

- 47. Acau Baxons Baxons
- 48. Kukanai Deuval Deuval
- 49. Poi Ku Amel Pami
- 50. Gou Teopps Goe